

Naslov:

Malo Selo

Tema: praksa IGUPI
Mjesto: Pharos
Vrijeme: negdje u rujnu i listopadu 2003.
Sudionici: studenti 9-og semestra koji su bili podijeljeni u pet grupa; prva grupa je bla, bla, bla...

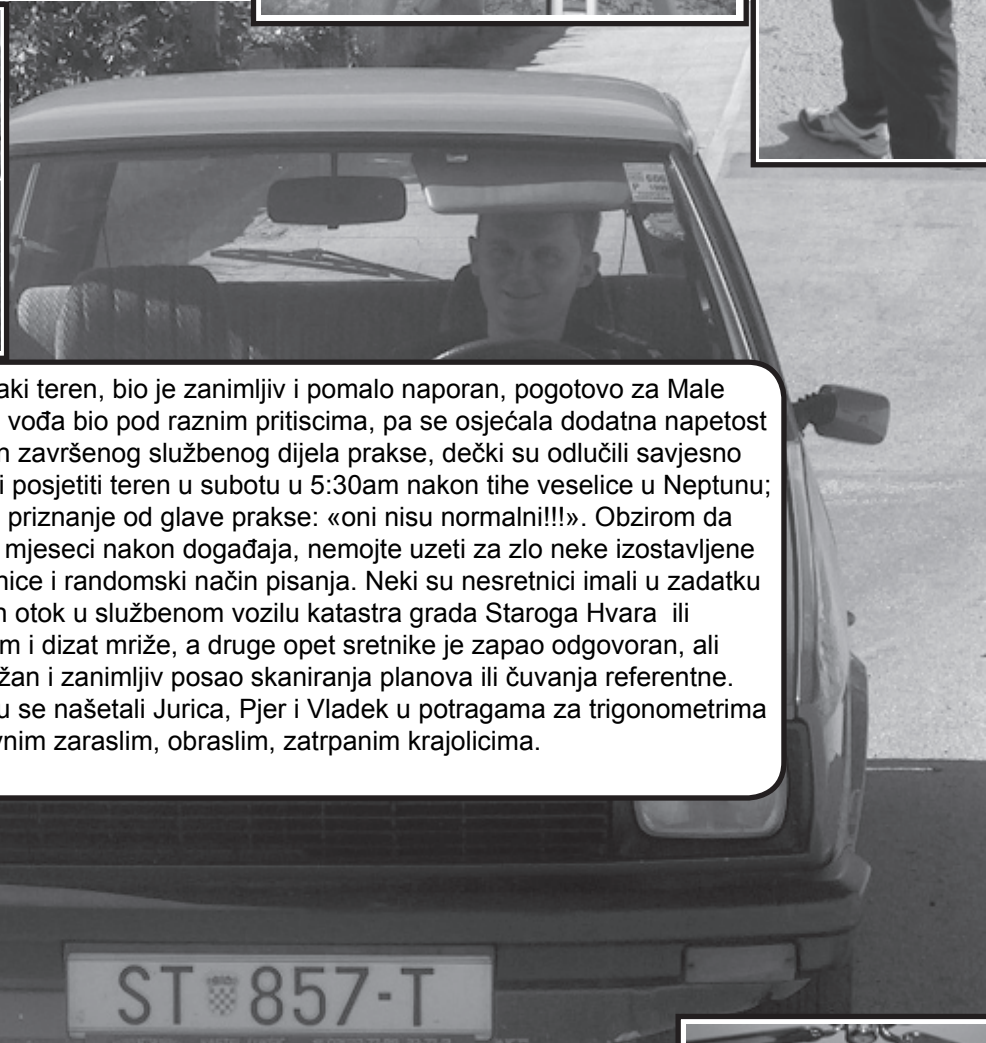
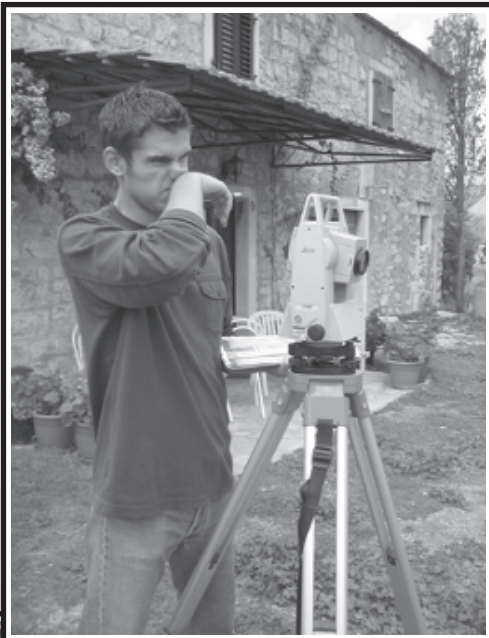

Voditelji: krv, znoj i Roić, zatim omiljeni docent, pa tata Matijević, uništavač opreme Cetl, manje omiljeni Paar i novopečeni vojnik Karlo koji je imao problema u snalaženju i pronalaženju mjesta za s(r)nimanje.

Smještaj: U pustom hotelu društvo su nam činili njemački postsezonski turisti, uglavnom penzići, zatim ... i to je to, nije bilo više nikoga, osim par Talijana u susjednim sobama koji su nas tužakali recepcionerima zbog buke. Vanjski bazen je bio u upotrebi 0-24, hrana je svima probavu stavila u turbopogon što je dovelo do nemogućnosti duljeg zadržavanja u sobama i pripadnim hodnicima, užas!

Teren: Kao svaki teren, bio je zanimljiv i pomalo naporan, pogotovo za Male Seljačiće čiji je vođa bio pod raznim pritiscima, pa se osjećala dodatna napetost u grupi. I nakon završenog službenog dijela prakse, dečki su odlučili savjesno dovršiti posao i posjetiti teren u subotu u 5:30am nakon tihe veselice u Neptunu; dobili su veliko priznanje od glave prakse: «oni nisu normalni!!!». Obzirom da se tekst piše 9 mjeseci nakon događaja, nemojte uzeti za zlo neke izostavljene (ne)bitne činjenice i randomski način pisanja. Neki su nesretnici imali u zadatku obići prekrasan otok u službenom vozilu katastra grada Staroga Hvara ili se voziti brodom i dizat mriže, a druge opet sretnike je zapao odgovoran, ali svakako prestižan i zanimljiv posao skaniranja planova ili čuvanja referentne. Ipak, najviše su se našetali Jurica, Pjer i Vladek u potragama za trigonometrija skrivenim u divnim zaraslim, obraslim, zatrpanim krajolicima.

Nakon terena: slijedi odmor, kupanje, sunčanje.... moš mislit: ide ti doručak, teren, ručak (iza kojeg nema spavanja iako smo bili u regiji u kojoj je to zakonom propisano), pa obrada podataka, pa večera, pa prezentacije, pa još malo obrade podataka i računanja.

Nakon ponoći, znoja i suza: slijedi uzajamno tješjenje i dubokoumni razgovori, te rasprave o tome treba li ili ne postaviti točku tu ili tamo, ima li šanse da se taj prokleti nivelman ikako namjesti, ... Uz veliku podršku drugova, u takvim trenucima neizbježna je konzumacije jedine preostale utjehe na svijetu: čarobne pive. Kad konačno sve traume zaboraviš i pomisliš da ti ima spasa, odjednom počnu odzvanjati riječi: «...nije me briga gdje ste bili i što ste radili, kad ćete se dići, ali u 7:45am, da ste se nacrtali na parkiralištu». Zbunjeno pronalaziš put do sobe, ...aaah konačno malo odmora, kad ono nema šanse, nula bodova; taj Babić je neuništiv. Neki panično bježe iz soba, neki stavljaju jastuke na glavu... Nakon 3 dana, neumoran rad tih kapacitativnih sinusa i pluća ti zvuči kao melodična uspavanka.

Opet teren: unatoč zvonjavi u glavi, mučnini u želucu i inim tjelesnim smetnjama, nitko nije zakasnio niti jedan put, baš se pitam zašto, autoritet se nije mogao opovrći unatoč hektolitrima alkohola.

Bilo je i malih nezgoda na terenu, a Bože moj sve je to ljudski. Tako je docent u pravom gospodskom stilu nakon otreska nasred mokrih mriža na brodu, galantno ustao, protresao ruke i nabacio neodoljivi smiješak. No, nakon neuspješnog pokušaja onesposobljenja docenta, dotična je grupa probila rezervar na barki, ali nažalost tek pošto su sredili barku, ustanovljen je kraj terenskog posla, pa radost nije dugo trajala. U vezi nezgoda na terenu, već spomenuti prokleti nivelmanski vlak se stvarno takvim i pokazao nakon što je figurantica P.V.(23) na predzadnjem stajalištu podigla papuču unatoč trodnevnoj praksi u tom poslu. Događaj je povećao ionako već povećanu napetost i prouzrokovao prvo s njene strane zbunjeni pogled, pa izraz dubokog jada, očaja i kajanja u jednom, pa urlanje vođe grupe: «neeeee... u pi...u ma... u, koji k....c radiš, o kojem je...nom k...cu ti misliš, je..n ti sve papuče ovoga svita, ajmeeee...». Komunikaciju urlanjem, seljačići su zamijenili modernom tehnologijom voki-tokija, od kojih se na dva moglo pričati i slušati dok je treći gratis voki-bez-toki nudio uslugu samo slušanja napetih razgovora. Bilo je i nasporazuma oko toga kako se koja točka zove i koja referentna ima prioritet, a dogodilo se i da je druga od dvije GPS stanice ubila onu prvu o čemu nećemo mnogo jer budi bolna sjećanja. Najviše sreće ipak su imali crkvenjaci; osim što su jedini bili u debelom hladu, svakodnevno su imali ponudu Domačice, kavice, cole, rakije i drugih sokića uredno posloženih na klupama crkve. Svetost ambijenta nije ih sprečavala u konzumiranju aperitiva domaće proizvodnje.

Predzadnji dan, izlet: kao nagradu za turbo-točne rezultate (pogotovo nivelman), dobili smo:

Prvo, razgledavanje Staroga Grada pod stručnim vodstvom. Zanimljivosti su u našim glavama zvučale otprilike ovako: bla,bla,aaaa hrrrrkaaa. A, zbilja smo se trudili, no rintanje, nespavanje i tutumarenje prethodnih dana je učinilo svoje.

Drugo, vožnja brodom i ispijanje travarice.

Treće, natjecanje u dosadnoj disciplini (prva nagrada su hvarski medenjaci koji se probaju samo prvi ujedno i zadnji put u životu)

Četvrto, sjeckanje poma i kapule (samo za privilegirane cure).

Peto, ručak u romantičnoj uvali uz gradele Golog kuhara i ispijanje vina.

Šesto, vožnja brodom i ispijanje travarice.

Sedmo, alkoholni tilt i koma. Spavanje.

Nakon hibernacije, kao novi se pojavljujemo u Neptuna na dogovoreni dejt s profama.

Slijedi glazba, piće, ples, piće, glazba, piće, piće, piće, a za neke i već spomenuti odlazak na teren u ljubljeno Malo Selo.

Skroz zadnji dan: ne moš virivat, opet isto «...nije me briga gdje ste bili i što ste radili, kad ćete se dići, ali u 7:45am, da ste se nacrtali na parkiralištu», pa je li to moguće?! I, tu se ipak pokazuje dosljednost i opet neumoljivi autoritet što je i bilo za očekivati.

Posjet opservatoriju

Hotel u kojem smo bili smješteni

Skroz zadnji odlomak: unatoč tome što se iz napisanog može štošta zaključiti, nemojte steći krivi dojam; mi volimo našeg čerčila i njegove podanike. ☹

Tekst: Petra Vučica
Fotografije: Nina Milošević